

RAZMATRANJE ZA 25. OŽUJKA 2017.

Tema:

„Veliča duša moja Gospodina...“ (Lk, 1, 46-55)

Pjesma: Raduj se grade Nazaret

*Raduj se, grade Nazaret,
u tebi niknu krasan cvijet,
o Nazaret, svim ljudma sretni vrt.
Dođe nam iz tebe spas.*

*Preskromni cvijete anđelski,
uresu pravi nebeski.
O Marijo, Majko preblaga,
mati dobra budi nam.*

Uvodna misao:

Nazaretska Djevice Marijo, nakon Utjelovljenja Sina Božjega koje se zbilo u tebi, ti si potaknuta Duhom Božjim žurno krenula u Gorje svojoj rođakinji Elizabeti. Zašto si žurila? „To je stoga što se od trenutka u kome si rekla svoj 'DA' anđelu, čudesna tajna odigrala u tebi. Od tada ti si nosila u sebi Mesiju.“ Ti si išla s njim, za njega i u njemu. Hodajući, nosila si Spasitelja i što si mogla drugo, već misliti na njega. Riječi anđela Gabrijela neprestano su ti obuzimale srce: *On će biti velik i zvati će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida, oca njegovog, i kraljevati će nad domom Jakovljevim uvijek i njegovu kraljevstvu neće biti kraja.* Istina da Sin Božji stanuje u Tebi požurivala je tvoje korake prema tvojoj rođakinji kojoj je Gospodin učinio veliko djelo u njezinoj poodmakloj dobi. Marijo, kako da ne budeš ushićena tom Istinom, tom sigurnošću, kako da joj ne klikćeš „Veliča duša moja Gospodina...“.

Marijo, nazaretska Djevice, koja si osjećala ushićenje što posjeduješ Mesiju, pouči nas u ovom razmatranju radovati se što nosimo Boga u sebi, što ga primamo svaki dan u sv. Euharistiji. Daj nam milost da i naši pohodi bližnjima budu uvijek u tvom duhu. „O sretno li duše kad ju zaposjedne i njome upravlja duh Marijin.“ „Neka u svakome bude Marijina duša, da slavi Boga. Neka u svakome bude Marijin duh da se raduje u Bogu.“

Kratka šutnja...

Pjesma: Kao Marija

*Kao Marija da te ljubim,
Tvoju riječ da čuvam ja,
Kao Marija da je nosim
sred srca svojega.*

Pripjev: *Samo tebi da se klanjam,
samo tebi predam sve,
Da te ljubim srcem cijelim,
Kao Marija Isuse.*

Razmatranje:

„Po nauci svetih otaca, Marija je žurno krenula na put u Gorje iz tri razloga: iz poslušnosti prema nutarnjem pozivu milosti, iz pristojnosti da svojoj rođakinji čestita i iz ljubavi da pomogne Elizabeti do poslije poroda Ivana, preteče Mesijina i da sudjeluje u njegovu posvećenju.“

S Marijom dođe sreća i radost u kuću Zaharijinu. Elizabeta puna Duha Svetoga spozna tajnu utjelovljenja Sina Božjega. Susret dviju posvećenih i izabranih majki kulminirao je ushićenjem

njihova duha. Elizabeta pozdravlja Mariju riječima *Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje*. Ova pohvala koju Marija prima od svoje rođakinje odmah ju usmjerava na Boga i ona klikće: *"Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju, što pogleda na neznatnost službenice svoje: odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom. Jer velika mi djela učini Svesilni, sveto je ime njegovo! Od koljena do koljena dobrota je njegova nad onima što se njega boje. Iskaza snagu mišice svoje, rasprši oholice umišljene. Silne zbaci s prijestolja, a uzvisi neznatne. Gladne napuni dobrima, a bogate otpusti prazne. Prihvati Izraela, slugu svoga, kako obeća ocima našim: spomenuti se dobrote svoje prema Abrahamu i potomstvu njegovu do vijeka."* (Lk 1, 46-55.)

„Ovo je jedina molitva i jedino djelo koje je sastavila sveta Djevica, ili radije koju je Isus učinio u njoj, jer je On govorio na njezina usta. To je najveća pohvalna žrtva koju je Bog primio u Zakonu milosti. To je, s jedne strane, najponizniji i najzahvalniji, a s druge strane najdivniji i najuzvišeniji od svih himana: u njemu ima otajstava tako velikih i tajnih, da ih ne znaju ni anđeli.“ Sada je Krist stvarnost i Božja veličina se otkrila u njemu. To je ono što Marijinom Veliča daje novo značenje.

U zanosu svoga klicanja Marija ponavlja riječ „službenica“ kojom izražava svoju posvemašnju podložnost Bogu, zbog koje ju je Gospodin obogatio izvanrednim darom blaženstva. U ovom himnu Marija a i Elizabeta su predstavnici onih malenih, neznatnih ljudi koji se predaju Bogu i tim predanjem čine velike stvari. Stoga ne čude riječi Blažene Djevice Marije: *'Velika mi djela učini svesilni, sveto je ime njegovo'*.“ Marija hvali Božju ljubav i milosrđe jer se smilovao svome narodu i izvršio obećanje što ga je učinio „Abrahamu“ i njegovu potomstvu do vijeka“.

Prihvatimo poziv što nam ga u svome tumačenju hvalospjeva *Veliča*, upućuje sveti Ambrozije: *'Neka u svakome bude duša Marijina da veliča Gospodina, neka u svakome bude duh Marijin da uzvisuje Boga; iako je, po tijelu, samo jedna majka Kristova, po vjeri sve duše rađaju Krista; svatko doista prima u sebe Riječ Božju... Duša Marijina veliča Gospodina i klikće duh njezin u Bogu, jer, posvećena dušom i duhom Ocu i Sinu, ona se pobožnom ljubavlju klanja jedinome Bogu, od kojega sve potječe, i jedinome Gospodinu, po kojemu sve postoji.'* Upravo, cijeli Veliča odiše puninom najdivnijih krijeposti koje je nezatna službenica Božja posjedovala u sebi.

Sjedinjene u duhu s Djevicom Marijom i njezinom rođakinjom Elizabetom u poniznosti srca zahvalimo Bogu za sva djela koja je činio i čini našoj Družbi i svakoj sestri, novakinji i kandidatici. Nakon kratke šutnje zapjevajmo Marijin *Veliča*...

Himan:

Veliča duša moja Gospodina...

Poticaji na štovanje Blažene Djevice Marije sluge Božjega Josipa Stadlera

Poznato nam je da je sluga Božji nadbiskup Josip Stadler bio privremeni upravitelj Banjalučke biskupije. Kada je Papa Leon XIII. povjerio banjalučku biskupiju biskupu fra Marijanu Markoviću, nadbiskup Stadler se oprostio od svećenstva i puka poslanicom posvećenoj „Blaženoj Djevici Mariji“. Poticaji na štovanje Majke Božje su pravo blago darovano i nama danas, tim više što u ovoj poslanici Utemeljitelj posebno ističe povezanost Marije s Djetetom Isusom. Neka nam ovi izvadci iz poslanice budu poticaj za posvećenje Majci Mariji kako je to sam Utemeljitelj očinskom ljubavlju stavljao sestrama na srce.

„Isus naš Gospodin nije na ovaj svijet drukčije došao nego po Mariji. K Isusu dakle imamo pristup samo po Mariji. Zato je od potrebe da spoznamo, da uzljubimo, da tražimo i nađemo blaženu Djevicu Mariju; želimo li naći Isusa njezin plod, a naš put istinu i život. ... Sveti Augustin veli, da svijet nije bio vrijedan primiti Sina Božjega neposredno iz ruke Oca nebeskoga, i zato ga je dao Mariji, neka bi ga po njoj svijet primio. Sin Božji postao je čovjekom, ali samo u Mariji i od Marije. On nije htio stupiti u ovaj svijet u muževnoj dobi i kao čovjek neovisan o drugima; nego je postao nekako djetesce, koje je ovisilo o njezi i brizi majke Marije. ... On je posvetio svetoga Ivana u

utrobi svete Elizabete, ali na riječ Marijinu. Jedva je Marijin pozdrav dopro do ušiju Elizabetinih, i već bi posvećen sv. Ivan u utrobi materinoj. A to je prvo i najveće čudo, što je Isus učinio u redu milosti. ...

Isus je naime i sada kao i uvijek plod Marijin; zato kad se u čije srce useli, mora biti zahvalan i Mariji, jer da nije nje, ne bismo imali Isusa, a da ga imamo zasluga je njezina, njezin plod. ... Tko god promatra Mariju, mora ju štovati, mora joj poštovanje iskazivati, mora ju hvaliti i slaviti; jer je ona majka Božja, i zato vrijedna većega štovanja, nego li svi anđeli i sveci. Tko god ju promatra, mora se u njem poroditi veliko pouzdanje k njoj, jer joj je Bog dao te su joj moć i dobrota beskonačne, i zato valja da ju u svim potrebama i nevoljama u pomoć zazivamo. Tko god ju promatra, mora ju kao najbolju svoju Majku djetinjom i nježnom ljubavlju ljubiti; jer nam ona kao prava naša Majka sveudilj daje dobročinstava u izobilju. Tko god ju štuje, on će se diviti njezinoj visokoj časti, i rasplamtjet će mu se srce od ljubavi k njoj, i žarka će ga želja obuzeti, da se sasvim njoj posveti i njoj ugoditi gleda; pa da je i najveći grješnik, neće izgubiti ufanja, nego će se nadati opraštenju grijeha po zagovoru njezinu, toga utočišta grješnika. ...

Predati sebe i sve svoje u ruke Marijine, njoj se skroz prikazati: to je zato njoj najmilije, jer tim obnavljamo svoje zavjete i svoje obećanje učinjeno na svetom krštenju. ... 'Kao nekada kad ju je Elizabeta hvalila, tako ona i sada pjeva kad ju hvalimo i slavimo: Veliča duša moja Gospodina!'"

(J. Stadler 1884.)

Kratka šutnja...

Otpjev: *Veliča, veliča, veliča, duša moja Gospodina...*

Svjedočanstva štovanja Blažene Djevice Marije od pokojnih sestara Služavki Maloga Isusa

S. M. Domitila Kristić (+1929.) kao kandidatice i sestra radila je u pletioni u Betlehemu. Posebno je štovala Gospu. Njezin kip u radionici marno je kitila i uvijek pred njim obavljala svoje pobožnosti, preporučivala se Majci Božjoj da je čuva i vodi do zadnjega časa. Kad je njezin mladi život zahvatila neizlječiva bolest, sestrama je tvrdila da će po nju doći Majka Božja kada dođe smrtni čas. Kako se nadala i molila u svojoj poniznosti – tako je i bilo. Gospa je došla po odanu Služavku svoga Sina s. Domitilu upravo na svoj imendan, na blagdan Imena Marijina 12. rujna i povelala je u nebo, njezinu Zaručniku komu je posve darovala svoj mladi život.

S. M. Bonfilija Bazijanec (+1935.) je odmah iza prvih zavjeta poslana na Filomenu kod Čardaka. Tamo je oslijepila i čudom progledala. Taj izvanredni događaj donesen je u Glasniku Presvetog Srca Isusova 1904. godine. Donosimo ga i u ovom razmatranju jer nam svjedoči o čudesnoj pomoći Gospe Pompejske kod ozdravljenja s. Bonfilije. Dana 12. kolovoza 1903. udario ju je grom od čega je oslijepila, oglušila i pala u krevet teško bolesna. Oči su joj bile otvorene, staklene i nije ih micala. Na sva pitanja koja su joj sestre postavljale nije odgovarala ništa. Nije imala temperature i izgledala je kao da je zdrava. Bila je posve mirna, govorila je da vidi divnu procesiju i često se razgovarala s pokojnom s. Rozom koja je bila vrlo kreposna Služavka Maloga Isusa, a umrla je 29. svibnja 1903.g. Na svetkovinu Velike Gospe - 15. kolovoza ujutro kao da joj je nešto puklo u ušima te je nešto čula. Sestre su ju ispitivale što je sve bilo u tri dana. Ona im je odgovorila kako nije ništa vidjela niti čula, a sada ne vidi ništa. Potom im je sve ponovila što je sve govorila o procesiji i o s. Rozi te kako je vidjela na onom svijetu sve dobro i zlo, raj, čistilište i pakao. Govorila je o raju, o čistilištu, o grijehu, o krijepostima kao kakav bogoslov. Onda je zamolila sestru predstojnicu da joj dopusti moliti trodnevnicu Gospi Pompejskoj. Rekla je predstojnici 20. kolovoza „Bila je kod mene Blažena Gospa Pompejska i rekla mi da ću u subotu 22. kolovoza u 8 sati ujutro progledati i sasvim dobro čuti i neka odmah ustanem i pođem u kapelu da se Bogu zahvalim.“ Onu noć imala je veliku groznicu. Čitavu noć i dan i drugu noć nije znala ništa za se. U subotu ujutro se osvijestila. Kad je bilo osam sati podigne se i zavika: „Vidim! Gospa mi je povratila vid i čujem!“ Sve sestre su se okupile oko nje i otpratile ju do kapele, sve u plaču od radosti kličući: „Majka Božja Pompejska, učini nam čudo!“ O ovom događaju s. Bonfilija

nije htjela puno pričati. Gospodin joj je dao milost da je kasnije radila u Domu za slijepe u Moslavini i s velikom ljubavlju i požrtvovnošću pazila na svoje slijepe gojenice. Od ovog čudesnog događaja u njezinom životu u Družbi je živjela još 19 godina. Kroz život je žarko štovala Majku Božju i na smrtnoj postelji je vapila: „Majčice moja!“

s. Mihaela Marija Zubak (+1936) od svog ranog djetinjstva i kasnije kroz redovnički život posebno je štovala Majku Božju Bistričku. Gospodin joj je pripremio bolest zbog koje je ovisila dugo godina o drugim sestrama. Osljepila je rano te joj je tako bilo uskraćeno raditi druge poslove na našoj Dolorozi. Često puta je znala izaći vani pred samostan, duhom se prenijeti na Mariju Bistricu i pjevati pjesme koje hodočasnici pjevaju Gospi Bistričkoj. Sestre koje su s njom živjele svjedoče da je s. Mihaela od sljepoće pa do smrti neprestano molila krunicu. Krunica joj je bila više u rukama nego u džepu. Kad je Gospodar života došao po svoju službenicu s. Mihaelu zatekao ju u molitvi krunice. Poveo ju je k sebi upravo kako je to ona i željela s krunicom u ruci i molitvom Majci Božjoj.

Kratka šutnja...

Pjesma:

*Kao Marija da te ljubim,
Tvoj put da slijedim ja.
Kao Marija da ti služim,
Da ti predam život sav.*

Pripjev: *Samo tebi da se klanjam...*

Završna molitva:

„Marijo ti si za vrijeme pohoda Elizabeti navijestila vjerno milosrđe Božje: *od koljena do koljena dobrota je njegova*. Ti si na poseban način, više nego itko drugi, iskusila dobrotu Božju i žrtvom svojega srca sudjelovala u objavi Božjega milosrđa, to jest savršene Božje vjernosti u ljubavi saveza koji je On htio od vječnosti i sklopio u vremenu s čovjekom, narodom i čovječanstvom. Marijo Ti si ta koja poznaje do kraja otajstvo Božjeg milosrđa, znaš mu cijenu, i znaš koliko je ona velika. Otvori naše srce Očevu Milosrđu“ i pouči nas priznavati veličinu božanskih dobročinstava. O Marijo, čiji je Magnifikat bio neponovljiva hvala Gospodinu, pomози nam da i mi svojim životom hvalimo Boga i tako ostanemo tvojim pravim nasljedovateljicama i služavkama Gospodnjim. Amen.

s. Ana Marija Kesten